

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2011. november hóban: (Jel. 7, 14.) :

« „Ezek a nagy szorongatásból jöttek - magyarázta meg -, ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében.»

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! A közösségi élet rejtelmeiben bolyongtak gondolataink, pontosabban mondva: A krisztusi közösségi élet rejtelmeiben. Amikor egybegyülünk, hozzuk magunkkal hétköznapijaink minden terhét, s amikor hazamegyünk a közösségből, mindig valami frissességet viszünk magunkkal és egy rejtett mosolyt a szájunk sarkában. S ez a jelenség rendre, sorra, újra meg újra ismétlődik. Érkezéskor sebekkel borított lelkek vagyunk, mint akik a háborúból tértek haza - legalább is egy kis fegyverszünetre. Ebből a jelenségből messzemenő következtetésre jutottam. Arra ugyanis, hogy aki az Úr útját járja itt a földi életben, annak osztályrészül jutnak a legkülönbözőbb fajtájú és méretű szorongatások, sanyargatások, próbatételek, gyötrelmek, gondok, kínok, vergődések, vajúdások, problémák, nyüglődések és - már hogy bibliai kifejezőmóddhoz is nyúljak - üldöztetések. Mint az előbbieknél gyűjtőfogalmát, fejezi ki magát így a Biblia: „Üldöztetések” ! Végső fokon nem is annyira emberektől erednek ezek a sors ostorcsapásaiként megélt kíméletlen bánásmódok, hanem e világ sötét démoni-szellemi támadásától eredően. S itt eszünkbe juthatnak Mesterünk és Üdvözítőnk szavai: „Nem nagyobb a szolgálta uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.” (Jn.15, 20.) Ebből az következik, hogy itt a földön , a krisztusi közösség tagjai, szinte valamennyien, a nagy sanyargatásból jönnek és gyűlnek össze. Ha tehát az üldöztetés kritérium, ismérv, azaz bizonyító jele annak, hogy az Úr tanítványai vagyunk, akkor csak örülnünk lehet, ennek felismerése láttán. S ahogy' a testvérek panaszai egyre meredekebb eseteket tárnak föl az őket szorongató élethelyzetükből adódóan, úgy azt látom ebből, hogy a konfrontáció elmélyülésével és elmérgeződésével a sötétség szellemi erői és hatalmasságai is – az Úr szavaival:”e világ fejedelme” – az ő támadásain keresztül is, egyre inkább kimutatja a foga fehérét. A világ, s ide értendő az egész kozmosz és jelenlegi létrend, tehát e világ bánásmódja a kíméletlenség sátáni törvényére épül, a „nincs irgalom” címkézett tételre. Az Úr Jézus is ennek lett áldozata. Ő, aki maga a megtestesült isteni irgalom, nem lelt irgalomra, mert e világ fejedelme nagyon megneheztelt rá, tekintettel arra, hogy Jézus irgalmat hirdetett és hozott. Ez a kíméletlenségről és irgalomról szóló jézusi rendszer teljes sebességgel nekirohant az irgalmatlanság ütközőjének - úgy, hogy maga is beletört - kíméletlenül.(De összetörte az ütközőt is!) Más szóval: Aki irgalmat hozott, az nem kapott irgalmat. Aki kíméletlenségről szólt, az nem részesült kíméletben. S ha Ő, a Mester ebben a sorsban részesült, akkor a tanítvány, Urának hű szolgálója hogyan képzele, hogy majd éppen ő kíméletben fog részesülni?! Ha a tábornokot kivégzik, akkor a közkatonát is. – Ha a mi vezérünk a Szelíd Bárány, mely áldozatra született, akkor nem nehéz kiszámítani a Bárány követőinek sorsát. Ezért mondja az Írás: „Minket minden időben teértesd irtanak, s vágójuhok módjára tartanak” (Róm. 8, 36) Mi azért születünk, hogy elvérezzünk itt, a száműzetés földjén, követvén Parancsnokunkat. Ha ebben nem követjük Jézust, akkor tulajdonképpen :Nem követjük. – Ne áltassuk magunkat :Itt minden ember támadásban, sanyargatásban és kíméletlenségben részesül, mert Isten szeret minden embert, hamissága dacára is, s a sátán ezt igen rendesen és alaposan megirigyeli. De az igazi célpont: Mégis az Úr hűséges nyája. S minél hűségesebb, annál nagyobb célpont. – Tehát innen fúj a szél, amikor érzékeljük közösségeink tagjainak életében az egyre brutálisabb - úgymond: 'támadásokat'. A sanyargatások földjén élünk; tehát a sátáni támadások - kisebb szünetekkel, de hullámszerűen jönnek : Egyik a másik után. Azután - mi tagadás - mi is olykor, hacsak egy hadmozdulat erejéig is, de átpártolunk az ellenséghez. Ha nem is tudatos árulásból tesszük, de elég bizony egy hanyag oda-nem-figyelés a hadvezetés Irányítójára. Ezek is sebek, ezek is fájnak, s a közösségi együttlét szanitéz szolgálatára várnak. – Ennyi kíméletlen bánásmódot kínál, sőt, varr a nyakunkba e világ (szelleme). Persze, hogy nyögünk belé, s már óhajtozva sóhajtozunk egy ország, egy világ, egy új létrend felé, ahol végre már kíméletben részesülhetnénk. Akkora ezután a vágyunk: Egy normális, emberhez méltó, egész egzisztenciánkat elfogadó, kibontakoztató , bensőleg simogató (és nem felborzó) világ után! Bár a hit ránk parancsol, hogy higgyünk benne, s lám, mégis oly irreálisnak és távolinak tűnik az egész. Ilyesmire mondják: Oly szép, hogy nem is igaz! - Pedig az evangélium éppen ezért örömhír, mert rímel és összecseng e szívünk mély vágyával: Gyerekek, képzeljétek, ez mind igaz, reális, s ne dobjátok a mesék közé - még gondolatban se! Mert győzött a Bárány, s vérével lemosta az ősgyalázatot: Ezt a kíméletlenül szélhámos és megejtően gonosz világot. Megalapította a kímélet és jóindulat országát, ahol magát a létet is megkíméli a kíméletlen haláltól. Ez az örök, elragadóan boldog, tökéletes, beteljesedett, tiszta és ujjongóan tündöklő élet.

Téma. – Így jutottunk el a témához, mely kimondja, hogy a tanítványi élet egy KETTŐS SORSBAN valósul meg. Egyrészt, itt e földi élet-keretben, s az egy sanyarúság, szenvedés, megpróbáltatások és üldözések sorozata, láncolata . Ehhez hozzájön még egy sorsvállalás, a mi, hozzánk hasonlóan megsanyargatott hittestvéreinkkel, akikkel e világ fejedelme csakugyan jól elbánt; - Másrészt: A (Jézus-)tanítványi sors: egy delejezett, magnetizált sors. Egy vonzásban lévő zarándoklás, egy szebb, halálon túli, mennyei haza felé. Onnan hívogat és vonz az a testvéri közösség, mely szintén innét indult el, a gyötrelmek és csalódások földjéről. Most már hazaért, ahol kíméletben, irgalomban, kegyelemben, szeretetteljes bánásmódban, vagyis az élet jutalmában, koronájában részesült: Ezek lettek a szentek ünnepi sokadalma: A Mindenszentek. – Mi pedig, a sanyargatás földjén, valamit már sejtünk az eljövendő kímélet és dicsőség hazájából, hiszen annak vonzásában élünk, de valójában nem ismerjük, mert még nem éljük át. Az

ember csak annyit ismer meg igazában, amennyit átél. Erre utal az ige is: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hozzá leszünk hasonlók, mert látni fogjuk, amint van. És mindenki, aki így remél benne, megszentelődik, ahogyan szent ő is.” (I.Jn.3,3.) Azt tudjuk, hogy itt sanyarúság, durvaság és kíméletlenség. Ott kímélet, irgalom, szelídség, gyengédség és szeretet az uralkodó törvény. Ez az a vonzás, mely lehatol egészen a tanítvány szívébe. Hiszen ez eredendően bele van szerkesztve, teremtve lényünk dübörgő fundamentumába, alapzatába: Olthatatlan szomjúság egy szeretetteljes bánásmódra. - Jézus Krisztus éppen azért jött, hogy ezt a vágyat, az Örök tökéletesség alvó vonzását - a kímélet Országára felé - felébressze. Ezért azok, akik hittel vannak Jézus iránt, elnyerik ezt a szeretet-szomjat, s hozzá azt a realitás-érzetet is, hogy ez valóban létezik, s ezért el is érhető. „Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked.” (Ján. 4, 10). „aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” (Jn.4, 14.). Jézusunk is vágyódott és vágyódik szeretetünkre, s ezt halálakor e szavakkal fejezte ki: „Szomjazom!” (Jn.19,28) A kíméletet szomjazta Urunk, s egy olyan létrendet, melyben a jóindulat, kímélet és irgalom az Úr, s az uralkodó törvény. A diszharmonia helyett a harmóniát, a durvaság helyett a szelídséget. S amikor a lelkeket is szomjazta, - mert nemcsak a fizikai szomjúság gyötörte, - akkor éppen ez után, a tökéletesség országa után epedezett. Hiszen ez maga az üdvösség, az eljövendő Isten országa ! Jézus pedig az Üdvözítő. S éppen az Ő szomjúsága szerezte meg mindenki számára az üdvösség megrendítő javait, míg Ő, a nagy Megsanyargatott, nem kapott irgalmat. Más szavakkal: Ő, aki a kegyelem Forrása, nem kapott kegyelmet, s épp ezzel lett Forrássá.

Akció-program. -A vándorló nép számára már itt, a sivatagi tájban is az eljövendő javak árnyéka megad egy rejtett, de nagyon valóságos enyhületet. Hadd fejtsem ki! Kétségtelen, az Úr gyermekeit is érik csapások,, amint följebb láttuk, szinte célponttá váltak a csapások számára. Mégis, az igazak lelkei már itt, a sanyargatások kellős közepén is ujjonganak, nagy belső szabadságot élveznek, s a gyötrelmek fullánkja nem hatol le szívük mélyéig. Teljes joggal mondhatjuk: Enyhületben, kíméletben, oltalomban részesülnek. A Biblia végig ettől hangos. Ez a tűz- és felhőoszlop szindrómája. Éjjel világít, nappal enyhét ad. Egy sajátos paradoxont élnek át, amint azt Szt.Pál írja:”.... mindenben úgy viselkedünk, mint Isten szolgálója: Nagy türelmet tanúsítva a megpróbáltatásban, a szükségben, a szorongatásban..... mint akiket halálra szántak, mégis élnek, mint megkínzottak, de belé nem haltak, mint szomorúak, mégis mindig vidámak, mint szűkölködők, mégis sokakat gazdagítók, mint akiknek semmijük sincs, mégis mindenük megvan. (II.Kor.6,4.; 9-10) .

Tanúságtétel. - Nem mondok vadonatúj dolgot, amikor a klinikai halálból visszatért emberek élménybeszámolóira gondolok. – Most csak arról beszélek, amit kisközösségünk 2 különböző tagja mondott el nekem (ők egymásról nem is tudnak), de teljesen egybecsengő módon adták elő átélt élményeiket. Csak vázlagszerűen, pontokba foglalva így tudnám dióhéjban elmondani: *Láttam a saját holttestemet*Jöttek elhunyt szeretteim fogadásomra. * Meneteltünk egy alagútban velük és egy nagy sokasággal. * Az alagút végén vakító fény fogadott.* A fényből egy jóságos tekintetű férfi lépett ki.* Láttam, hogy teljesen ismer, minden gyarlósággal* de nincs vád tekintetében.* Mögötte virágos rét, gyönyörű tájjal, illattal*egy gyengéd, simogató szellő suhant át rajtam*elmondhatatlan öröm töltött el* végleg ott akartam maradni* nagyon nem akartam visszajönni a Földre*a Jóságos Lény közölte:Még most nem jött el az időm* Amint magamhoz kezdtem térni, megborzadtam a ridegség láttán* enyéim örültek, én meg szomorkodtam* Végül is nem tudtam jól elmondani, miben volt részem, csak hebegtem, dadogtam, s kerestem a szavakat* hiába is mondtam el:Hitték is - nem is* de nem is csodálom, hisz nem voltam képes elmondani - az elmondhatatlant.

Igei ima: - Jézusom, csupa öröm a benned való hit. Ez mindig felemel, bátorít, lelkesít, vigasztal. Minden nyomorult helyzetben. A legszörnyűbb gyötördések közepette is egy halhatatlan jövőképebe emelsz át és helyezel el. Engedd, hogy a hit érzelmei minden sötétségembe velem jöhessenek. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Ezen imába foglaltakat kérem az Úrtól minden kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek !
Imádságos szeretettel : Károly,Karcsi atya, testvér.